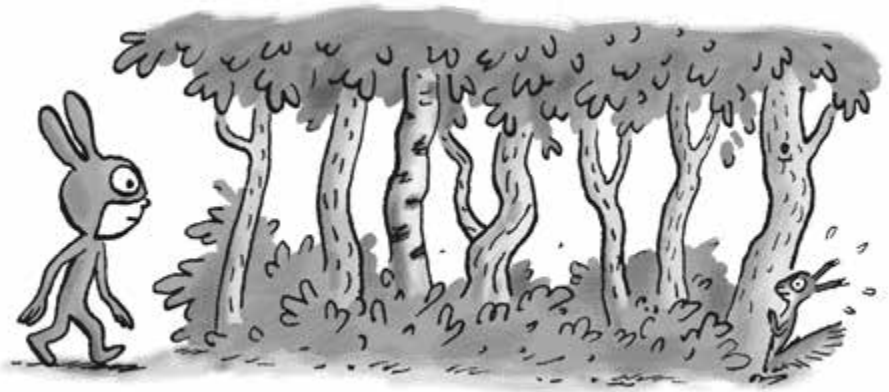

Mirjam Mous

Spees de ruimtewees

Het geheim van Berensbos

Van Holkema & Warendorf

ISBN 978 90 00 36626 2

NUR 282

© 2014 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.nl

www.mirjammous.nl

www.facebook.com/deleukstekinderboeken

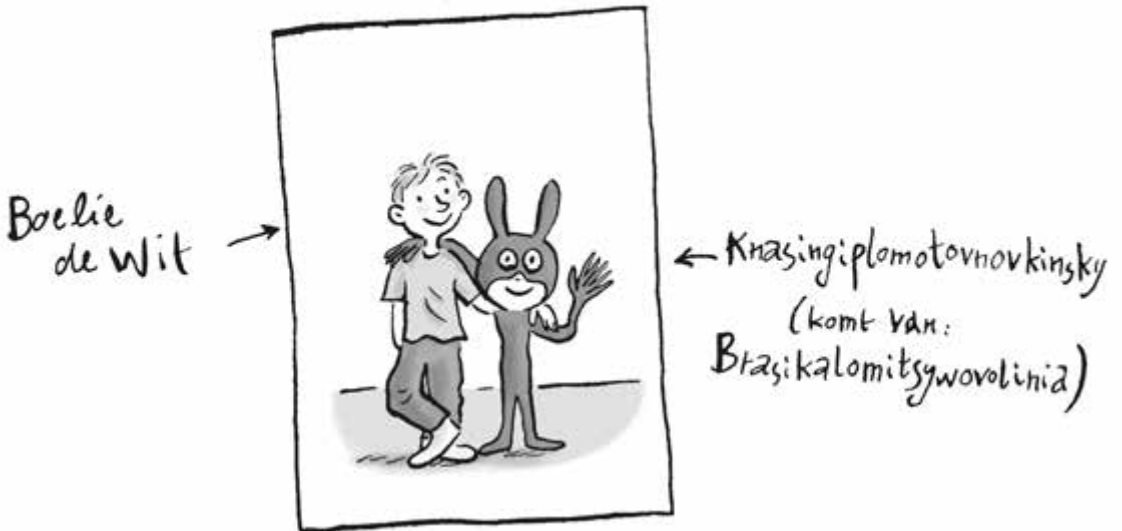
Tekst: Mirjam Mous

Omslagillustratie en illustraties binnenwerk: Hugo van Look

Omslagontwerp: Petra Gerritsen, www.spleters.nl Zetwerk

binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Foto

Nee, deze foto is niet in een pretpark genomen. En ook niet op een filmset of met carnaval. Het is ook geen trucfoto. De jongens die erop staan zijn allebei hartstikke echt.

De linkerjongen is Boelie de Wit. Dat ben ik dus. En die Teletubbie met die konijnenoren is mijn broer. Hij heet Knasingiplomotovnovkinsky, maar dat kan bijna niemand uitspreken of onthouden. (Ik ook niet, ik heb het van een blaadje overgeschreven.) Daarom noemen we hem Spees. Hij komt van Brasikalomitsywovolinia (staat ook op mijn blaadje). Dat is een planeet, héél ver van de aarde vandaan.

Spees woonde in een weeshuis waar gemene wezens de baas waren. Hij was daar vreselijk bang en ongelukkig en daarom is hij gevlucht. Na een lange reis is hij met zijn vliegende schotel op ons schoolplein geland. Nooit, maar dan ook nooit wil hij nog terug naar zijn oude planeet. Dat hoeft ook niet, want hij hoort nu bij ons. Mijn ouders hebben hem geadopteerd.

Toen Spees net in Nederland was, zijn er heel veel foto's en filmpjes van hem gemaakt. Iedereen wilde hem zien en dat snap ik ook wel. Je komt niet elke dag een buitenaards wezen tegen. Die foto van mij en Spees heeft op alle nieuwssites gestaan. Toen werd ik dus ook een beetje beroemd. Dat is veel minder leuk dan je denkt. Iedereen let op je en praat over je. De mensen van *Sterrenkijker* waren het meest irritant van allemaal. Of beter gezegd: dat zijn ze nog steeds. Ook nu staan ze nog regelmatig over onze heg te gluren.

Sterrenkijker is een roddeltijdschrift. Vroeger stonden er alleen leugens in over BN'ers (Bekende Nederlanders), maar nu dus ook over BBW'er (Bekend Buitenaards Wezen) Spees. Dan schrijven ze: SPEES VINDT HET GELUK – LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT. En daar zetten ze dan een foto bij van mijn broer met een konijn in zijn armen.

En wat dacht je van deze kop: WOONT U NOG WEL VEILIG MET EEN BUITENAARDS WEZEN IN UW BUURT? Op de foto zag je hoe Spees tegen een muur op loopt. Onze hele klas was woest. Alsof hij ooit ergens zou inbreken.

Soms wilde ik dat ik net als Tarzan lekker rustig in het oerwoud kon gaan wonen. Met mijn ouders en met Spees. En met Djaan natuurlijk. Want zij is het leukste meisje van de hele wereld met alle andere planeten erbij.

Spees gaat kamp

We gingen niet naar een oerwoud, maar wel naar een bos.

‘Berensbos,’ zei juf Marion. ‘De perfecte plek om op kamp te gaan.’

‘Kamp?’ vroeg Spees, want dat woord had hij nog niet geleerd.

‘We gaan met de hele klas weg,’ legde ik uit. ‘Niet zomaar een paar uurtjes, maar vijf hele dagen. We blijven ook slapen en gaan allemaal leuke dingen doen.’

‘Fikkie stoken!’ riep Jordi.

Spees zat meteen weer raar te kijken. Hij kent maar één Fikkie en dat is de hond van de burens.

‘Vuur maken,’ legde ik uit.

Guusje stak haar vinger op en wachtte tot ze de beurt kreeg. ‘Dat mag niet in een bos,’ zei ze toen. ‘Dan krijg je brand.’

Abel rolde met zijn ogen. ‘Op een open plek kan het best. Met de scouting maken we ook altijd een kampvuur en dan roosteren we marshmallows.’

‘Marshmallows?’ vroeg Spees.

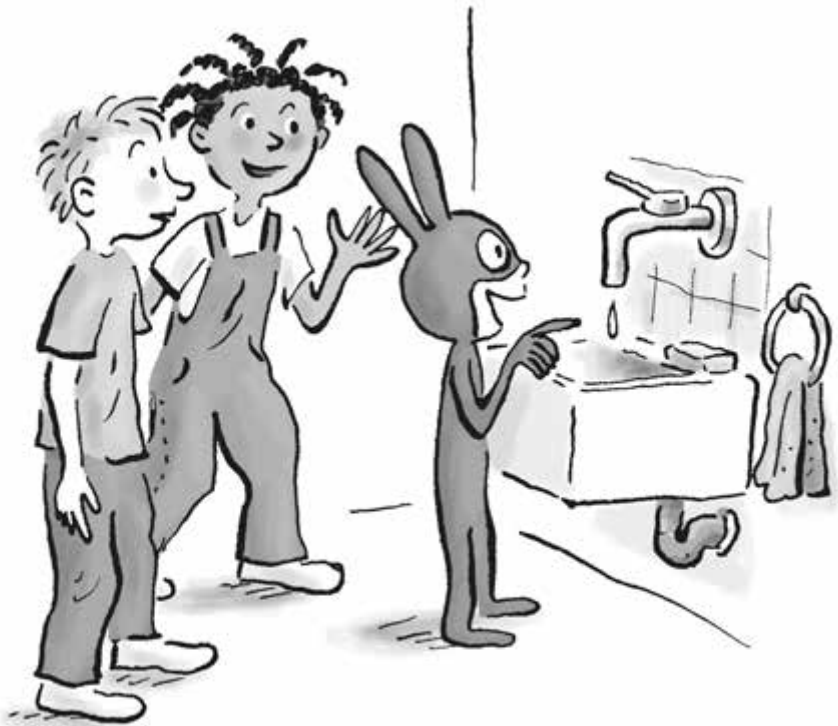
‘Dat is een ander woord voor spekkies,’ zei ik.

Hij smakte. ‘Chocolade ook mee?’

‘Wie weet.’ Juf Marion glimlachte. ‘Dat moet ik nog met de rest van de leiding bespreken.’

Spees stond op, liep naar de wastafel en zei tegen de kraan: ‘Chocolade heel graag.’

Iedereen lachte. Ik schrok er eerlijk gezegd een beetje van. Zelfs voor Spees was dit een behoorlijk rare actie.

Maar toen zei Djaan: ‘De aardrijkskundeles van gisteren.’

Natuurlijk! We hadden een filmpje gezien over het gebruik van drinkwater in ons land en nu dacht Spees...

‘Een waterleiding kan niks horen,’ zei ik. ‘Juf Marion bedoelt dat ze met de kampeleiding gaat praten. Dat zijn de meesters en juffen die mee op kamp gaan.’

Pim knikte. ‘Wie de leiding heeft, is de baas.’

‘Als het Jansen maar niet is,’ zei Jordi.

Jansen is de directeur van onze school. Hij gaat altijd mee op schoolreisjes.

‘Meneer Jansen,’ verbeterde juf Marion. ‘Hij is inderdaad zo vriendelijk om met ons mee te gaan.’

Spees ging weer op zijn plaats zitten en fluisterde: ‘Ik wil niet Berensbos.’ Hij is een beetje bang voor Jansen omdat die op Geselrat lijkt – een gemeen wezen met varkensoren, dat op de planeet van Spees woont.

‘Mag je ook thuisblijven?’ vroeg ik.

‘Echt niet,’ antwoordde Pim, de slimste jongen van onze klas. ‘Als je spijbelt, moeten je ouders een boete betalen.’

Ik wilde dat hij zijn kop hield, want Spees werd steeds zenuwachtiger.

‘Spijbelt?’ vroeg hij. ‘Boete? Is dat?’

‘Kamp wordt heel leuk,’ zei Mei vlug en ze gaf hem een knipoogje.

‘Meneer Henk gaat ook mee,’ zei de juf.

Dat is onze conciërge. En de grootste mopperkont die er bestaat.

‘Strafkamp!’ gilte Jordi.

Lonneke tekende een hart in haar schrift met een pijl erdoor. Aan de ene kant stond MARION en aan de andere kant HENK.

‘Doe niet zo raar,’ zei de juf.

‘U doet zelf raar,’ vond Jordi. ‘Wie wil er nou op kamp met Jansen en Henk?’

‘Meneer Jansen en meneer Henk.’ Juf Marion zuchtte. ‘Het kan niet anders. Alle andere meesters en juffen moeten lesgeven.’

‘Boe!’ schreeuwde Jordi.

Iedereen begon met hem mee te doen. Behalve Guusje en Bram. En juf Marion, die deed natuurlijk ook niet mee. Ze stak zwijgend haar hand op en wachtte tot we eindelijk waren uitgeloeid.

‘Gaan we ook paardrijden?’ vroeg Ruth toen.

Ik begreep niet waarom. Haar ouders hebben een manege, dus ze zit de hele week al op een paard. Eerlijk gezegd lijkt ze er ook een beetje op. Ze heeft een paardengebit en ze lacht niet normaal, maar hinnikt.

‘Er zijn geen paarden,’ zei juf Marion. ‘Alleen eekhoorntjes en andere bosdieren.’

‘Eekhoorntjes?’ vroeg Spees. ‘Zijn dat?’

Voor het gemak deed ik maar alsof ik hem niet hoorde. Spees is namelijk

gek op dieren. En dan bedoel ik dus niet dat hij ze wil aaien. Hij ziet er een soort wandelende spekkies in. Een bos vol eekhoorns is voor hem een snoepwinkel.

‘Slapen we in tenten?’ vroeg Yasmin.

Juf Marion schudde haar hoofd. ‘We logeren in een kampgebouw met aparte slaapzalen voor de jongens en de meisjes. Er is ook een keuken en een grote ruimte met een podium. Daar kunnen we eten en allerlei binnenactiviteiten doen. Bij mooi weer zullen we vooral buiten zijn. Er is een speeltuin en een grasveld met goals.’

Jordi ging op zijn stoel staan en juichte.

De juf gebaarde dat hij moest gaan zitten. ‘Soms zal er ook gewerkt moeten worden. Jullie krijgen om de beurt corvee.’

‘Corvee?’ Spees keek me vragend aan.

‘Dat we klusjes moeten doen,’ legde ik uit. ‘Meehelpen, net als thuis. Borden in de vaatwasser zetten, je kamer opruimen...’

Bij de woordjes ‘net als thuis’ begon Spees opgelucht te knikken.

‘Jullie krijgen allemaal een brief mee naar huis,’ zei juf Marion. ‘En een lijst van dingen die jullie mee moeten nemen.’

Luuk mocht de papieren uitdelen.

‘Slaapzak!’ las Spees hardop. ‘Tandpasta, tandenborstel, handdoek!’ Hij was blij dat hij de woorden herkende. ‘Knotjewol. Spees gaat kamp.’

‘Op kamp,’ verbeterde Pim.

‘Rampenkamp.’ Djaan keek Hamza smekend aan en fluisterde: ‘Kun je Jansen en Henk niet in de voorraadkast opsluiten?’

Eventjes wilde ik Hamza ook wel in de voorraadkast opsluiten. Niet dat het me ooit zou lukken, want hij is bijna net zo breed en sterk als Tarzan.

‘Ik help je wel mee,’ zei ik vlug tegen hem.

Toen keek Djaan gelukkig weer naar mij.

‘Goed,’ zei de juf. ‘Dan gaan we nu een thema verzinnen.’

‘Thee is leuk!’ riep Spees. ‘Met chocoladekoekjes.’

‘Geen thee, suffie. Themá.’ Esther kwam niet meer bij.

‘Dan staat het kamp helemaal in het teken van één bepaald onderwerp,’ legde Pim uit. ‘Bijvoorbeeld dieren...’

‘Of voetbalkamp.’ Jordi mikte een gummetje tussen de poten van mijn tafel door. ‘Goal!’

‘Nee, we doen dieren!’ Ruth trommelde zachtjes op haar tafel. ‘Dan kan Snoetje ook mee.’

Snoetje is de hond van onze juf. Volgens mij is hij in een verkeerd lichaam geboren. Hij ziet eruit als een pekinnees, maar hij gedraagt zich als een hamster. Zodra hij een stoelpoot ziet, wil hij eraan knagen.

‘Snoetje logeert bij de buurvrouw,’ zei juf Marion. ‘Ik heb mijn handen al vol aan jullie.’

Daar was ik wel blij om, want ik had mijn handen al vol aan die eekhoorn-tjes. Als ik er ook nog voor moest zorgen dat Spees de hond van de juf niet opat...

‘Ik vind een knutselkamp veel leuker,’ zei Zofia.

‘Nee, griezelkamp!’ riep Hamza.

Bram trok wit weg. Hij wordt al bang als de juf hem streng aankijkt.

‘Cowboy- of indianenkamp misschien?’ fluisterde hij.

‘Of we kiezen een land als thema,’ stelde Yasmin voor. ‘Marokko of zo.’ Ik keek naar Spees. ‘Of een andere planeet.’

Pim begon ze meteen allemaal op te noemen: ‘Mercurius, Venus, Mars, Jupiter...’

‘Brasikalomitsywovolinia.’ Spees schudde heel hard van nee.

‘Je hoeft niet terug naar je oude planeet,’ zei ik vlug. ‘Dat kan niet eens.’

‘Aarde,’ zei Spees. ‘Aardig.’

Djaan ging staan en keek de klas rond. ‘Wat vinden jullie van het thema ruimte?’

‘Ik ben voor!’ riep ik meteen.

‘Raketten en vliegende schotels bouwen.’ Zofia knikte. ‘Ik stem ook voor.’

‘Ik ook.’ Lonneke zuchtte overdreven. ‘Sterrenhemels zijn zó romantisch.’